

Első gimnazista diákként, 14 évesen ismerkedhettem meg Hubert Györgynével a Berzsenyi Gimnáziumban. Osztályfőnököm, matematika- és fizika tanárom volt spec. mat. tagozaton. Nagyon hamar világossá vált számomra, olyasvalakivel hozott össze a szerencse, aki sok tekintetben példa lehet számomra.

Tanítása világos, jól követhető, könnyen érthető volt. Alapvetően gondolkodásra, problémamegoldásra tanított, amihez a tárgyi tudás „csak” szükséges eszköztár. Előadásaiban, feladatmegoldásaiban mindig nagyon precíz – amit tőlünk is kíméletlenül megkövetelt – de sohasem kicsinyes, szőrszálhasogató. Kiváló felkészültsége felől sohasem lehetett kétségünk, de én talán azt élveztem legjobban, amikor megengedte magának, hogy együtt gondolkodjon velünk egy-egy számára is kihívást jelentő problémán. Ilyenkor teljes mértékben egyenrangú partnerként kezelt minket, tisztelte ötleteinket. Láthatóan ő is élvezte az együtt-gondolkodást. Talán leginkább geometria tudásával, elképesztő rajzkészségével nyugozott le minket. Nem feledhetőek számomra a szemünk előtt készülő térbeli ábrák, melyeken nem lehetett nem látni a szóban forgó összefüggéseket.

Osztályfőnökként is pontos, gondos munkára nevelt bennünket. Mindenkitől elvárta, hogy magához képest a maximálisat teljesítse. Fontos volt számára az őszinteség, egyenesség, az egymás megbecsülése, a közösségért való munka. Fáradhatatlanul tanított ezekre minket. Saját munkája mindenképpen példa lehetett ebben számunkra. Látszólag nem nagyon engedett közel magához, de időnként meglepetve tapasztaltuk meg, mennyire közel áll hozzánk, mennyire ismer mindannyiunkat.

Egyetemi éveim után visszakerültem tanítani a Berzsenyibe. Mint mindenkinek, nekem is meg kellett küzdenem a kezdő tanárság nehézségeivel. Jutka ebben is nagyon sokat segített. Folyamatosan mellettem állt. Mindenben adott tanácsot, ha kértem, de sohasem szólt bele erőszakosan a munkámba. Bátran fordulhattam hozzá szakmai és pedagógiai kérdésekkel egyaránt. Fontos volt neki, hogy a gyakorlat közben alaposan beletanuljak a tanári szakmába. Sokszor fordított szelíden a jó irányba, adott erőt a küzdelemben. Tanulhattam tőle odaadást, szelíd alázatot a tudomány, a gyerekek és az egész szakma irányába.

25 éve tanítunk együtt. Ma sem igazán kollegaként, sokkal inkább tanáromként tisztetem. Ha komoly nehézséggel küzdök, ma is szívesen fordulok hozzá tanácsért.

A fenti történet személyesnek tűnik, de azt gondolom, bárki, aki találkozott életének akár egy rövidebb szakaszában Jutkával, hasonlókat élt meg, akár tanítványként, akár kollegaként. Egy mondatba sűrítve: igényes, kemény munkát, emellett segítőkész emberséget. Jutka sohasem akart „karriert csinálni”, nem tört pozíciókra. Csak egyszerűen szolgálta minden tudásával az iskola közösségét. Hol szaktanárként, osztályfőnökként, hol pedig munkaközösség vezetőként, vagy éppen néhány évig igazgatóként.

Gál Györgyné (Groma Virág)